

Но намѣсто отговоръ, бѣхъ уловенъ за рамото и съ запрѣгнатъ право въ челото ми насоченъ револверъ, ми обясниха коректно, че тукъ събранитѣ сж възстанници и сж твърдо рѣшени, даже съ сила, да взематъ парахода, за което ми прѣдложиха да отстѣпя и безусловно да се подчинявамъ на тѣхнитѣ распорѣждания, като сжщеврѣменно ми прѣдложиха да ги послѣдвамъ, за да идемъ при тѣхния войвода. Но безъ да дочакатъ да изпълня тѣхното искане — съ сила ме повлякоха до палубата, гдѣто видѣхъ и останахъ очуденъ, че палубата въ едно кжсо врѣме бѣше обърната на воененъ лагеръ, а пъкъ тие невинни манифактурни сандѣци и брашовски кюфари бѣха изпочупени и вадяха отъ тѣхъ оржжия, униформи и ги раздаваха на мирнитѣ пасажери. По тоя начинъ ние дойдохме до свободното мѣсто между котелътъ на машината и салона на I. класа. Тукъ азъ видѣхъ секундъ капитанъ Дойми, обкржженъ съ въоржжени хора, на които щомъ каза, че азъ съмъ капитанъ на парахода, тукъ такси измъкнаха оригиналното писмо, което му бѣха дали и ми го прѣдадоха, което азъ съ моитѣ бѣлѣжки изпратихъ на уважаемата Централна Дирекция. Въ сжщата минута дойде при мене единъ богато униформиранъ мжжъ и ми обясни по френски, че той е войводата на бѣлгарскитѣ възстанници, като ми прѣдложи да изпълнявамъ неговитѣ заповѣди, защото въ противенъ случай ще бжда безпощадно застрѣленъ. На въпросътъ ми, какво той иска отъ мене? — обясни ми, че иска да спра параходътъ на това мѣсто, което той ще ми укаже. На това негово прѣдложение азъ енергически отказахъ, въ замѣна на което му прѣдложихъ слѣднето: да ги извадя, безъ да установявамъ парахода на друга станция, на Радуетацъ или пъкъ на ромжнския брѣгъ, но тие ми прѣдложения бѣха отхвърлени и войводата на възстанницитѣ остана непоколебимъ на волята си. Между тие дебати единъ отъ